

Arrest

nr. 134 650 van 5 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 oktober 2014.

Gelet op de beschikking van 17 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid

vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.205). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen. Ze komen immers niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal.

In de mate verzoeker voorhouden dat ze als spion beschouwd zullen worden door de Iraanse autoriteiten omwille van hun verblijf in Europa en daartoe verwijzen naar het Ambtsbericht van het ministerie van buitenlandse zaken van Nederland d.d. 24 december 2013, wijst de Raad er op dat dergelijke verwijzing niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet op de ongeloofwaardigheid van hun vluchtmotieven en het feit dat nergens uit hun verklaringen blijkt dat ze oppositieactiviteiten zouden uitvoeren vanuit België, in gebreke.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Aangaande verzoekers grief dat de commissaris-generaal nagelaten heeft om te motiveren waarom ze niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2 b) van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers hun bewering berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissingen. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Aangezien verzoekers hun asielrelaas niet geloofwaardig is, kunnen ze zich niet steunen op de elementen die aan de basis van hun relaas liggen om aannemelijk te maken dat ze in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Iran."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 oktober 2014, voeren verzoekende partijen aan dat de data op de convocaties nog niet aantonen dat hun problemen niet waar zouden zijn. Verzoekende partijen wijzen erop dat zij thans drie jaar in België verblijven en dat zij in tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt in de bestreden beslissing, wel degelijk problemen zullen kennen bij terugkeer naar hun land van herkomst en de kans lopen om aangehouden te worden, zoals blijkt uit het Nederlands ambtsbericht.

Met hun algemeen betoog dat de data op de convocaties nog niet aantonen dat hun problemen niet waar zouden zijn, ontkrachten, noch weerleggen verzoekende partijen de verschillende concrete en pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal welke, zo oordeelde deze terecht, de authenticiteit en bewijswaarde van die convocaties fundamenteel ondermijnen, noch de andere pertinente vaststellingen op grond waarvan de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van hun relaas heeft besloten.

Betreffende verzoekende partijen hun argumentatie dat zij thans drie jaar in België verblijven en dat zij, in tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt in de bestreden beslissingen, wel degelijk problemen zullen kennen bij terugkeer naar hun land van herkomst en de kans lopen om aangehouden te worden, zoals blijkt uit het Nederlands ambtsbericht, wijst de Raad vooreerst op wat in het Nederlands ambtsbericht (onder andere) beschreven staat omtrent de terugkeer van Iraanse asielzoekers: *“(...)Normaliter worden Iraanse burgers bij vertrek of terugkomst in Iran niet naar hun wachtwoorden gevraagd. Hetzelfde geldt voor Iraniërs die inreizen met laissez passer of een asielverzoek elders hebben gedaan, behalve wanneer hun (internet)gedrag in het buitenland volgens de veiligheidsdiensten aanleiding is voor verdenking. Het in het openbaar uiten of op internet plaatsen van kritiek op de overheid vanuit het buitenland is in Iran strafbaar, volgens onder meer artikel 5 en 7 van het nieuwe Wetboek van Strafrecht. Soms komt het voor dat “verdachte” Iraanse burgers bij aankomst op de Tehran International Airport worden gevraagd in te loggen op hun YouTube en Facebook account. In sommige gevallen worden zij gedwongen informatie te verwijderen die door de overheid als controversieel of bedreigend wordt ervaren. (...)Over de behandeling van teruggestuurde asielzoekers is weinig bekend, behalve dat websites van oppositiebewegingen melding maken van het inleveren van paspoorten of laissez-passers bij binnenkomst in Iran. Ook zouden ze aan de grens enkele vragen moeten beantwoorden. Over straffen of een strengere aanpak is niets bekend (...)”*

In de bestreden beslissing die steunt op een SRB “Iran” “Risico gedwongen terugkeer naar Iran” van 24 januari 2011 met update 20 maart 2013 (adm. doss., landeninformatie stuk 17), werd reeds gesteld dat jaarlijks duizenden Iraniërs, waaronder voormalige asielzoeker, voor korte of langere tijd terugkeren naar Iran; in verreweg de meeste gevallen levert dergelijke terugkeer geen problemen; er zijn maar weinig gevallen gekend van problemen die afgewezen asielzoekers hebben ondervonden na terugkeer naar Iran; wel zijn de Iraanse autoriteiten sinds de presidentsverkiezingen van juni 2009 gevoeliger geworden voor zij die vanuit het buitenland propaganda voeren tegen het huidige regime in Iran; personen worden na een illegaal vertrek uit Iran bij terugkeer steeds ondervraagd op de luchthaven, hun redenen voor illegaal vertrek worden nagegaan en men zal onderzoeken of de persoon in het buitenland geen activiteiten tegen het regime heeft ondernomen. Deze informatie wordt niet tegengesproken door het Nederlands ambtsbericht van december 2013 waarnaar verzoekende partijen verwijzen.

Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal de persoonlijke situatie van verzoekende partijen heeft getoetst aan de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoekende partijen betwisten niet dat zij geen oppositieactiviteiten hebben uitgevoerd vanuit België, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld. Gelet op deze vaststelling en de ongeloofwaardigheid van hun relaas heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht doen besluiten dat verzoekende partijen niet voldoen aan “voorgaande profielen”. Verzoekende partijen hebben evenmin betwist dat een persoon die Iran illegaal verlaten heeft, maar voordien niet gezocht werd, zoals in het geval van verzoekende partijen, enkel een boete zal krijgen bij terugkeer voor het illegaal verlaten van Iran.

In de beschikking wordt dienaangaande het volgende gesteld: *“In de mate verzoeker voorhouden dat ze als spion beschouwd zullen worden door de Iraanse autoriteiten omwille van hun verblijf in Europa en daartoe verwijzen naar het Ambtsbericht van het ministerie van buitenlandse zaken van Nederland d.d. 24 december 2013, wijst de Raad er op dat dergelijke verwijzing niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet op de ongeloofwaardigheid van hun vluchtmotieven en het feit dat nergens uit hun verklaringen blijkt dat ze oppositieactiviteiten zouden uitvoeren vanuit België, in gebreke.”* Verzoekende partijen brengen geen concrete en valabele elementen bij die hier een ander licht op werpen.

1.5. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Iran.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS